

Nyugalom.

Fejem fölött egekbe nyuló,
Mélységes fenyvesek,
Nincs egy parányi szellő, mely a
Szüz lombokat lebbentse meg.
Fölséges nyugalom . . .

Az Ég halvány szeplőtlen tündököl
Ott fön magába',
Emitt egy csillag, ott a bámész Holdnak
Nagy, mozdulatlan karimája.
Fölséges nyugalom . . .

Mély, átható és lelket járó
Szent, méla csönd van itt;
Pihen az élet, a madár is hallgat,
Talán az Éther sem rezzenti szárnyait.
Fölséges nyugalom . . .

Hegyek, szirtek némán, mogorván állanak,
Egeket tartó roppant oszlopok.
Kővé vált fönség, szent borzalmisságok,
Előttetek lehullva, lerogyok.
Fölséges nyugalom . . .

És hallgatom a csöndességet megbüvölten,
Halk borzadály átjárja minden idegem,
De nem tudok leszállni innen; érzem:
Itten vagyok csak boldog,
Közel az Éghez, idefenn.
Fölséges nyugalom . . .

Itt őshomály és ősfény egyesülve
Dereng-borong e szent bércek között.
Nagy kinok mind nagy célokért hevülve,
Már elpihentek; nyugodni vetkezett
Az ősköd, láng, a szenvedelmes élet,
Tűz, lángoló vihar; csak bérc van itt és völgy, halom.
A Földnek izzó vágya már kiégett,
S maradt az ősz, fölséges nyugalom.

Köveskúti Jenő.